

Als ik het maar goed heb!

Bijdrage van Henk Kläpping
zaterdag, 8 oktober 2011

Een vergeten aspect in de discussie rond het bouwen van woningen in de plattelandsgemeente is het gegeven dat de een zijn brood de ander zijn dood is. Het is een illusie - een zorgvuldig in stand gehouden illusie - te denken dat we in staat zijn mensen te bouwen. We kunnen wel huizen bouwen en zo lang de mensen nog in aantal toenemen is de kans groot dat die huizen bewoners krijgen. Maar als de aantallen mensen afnemen en we - zoals in dit tijdgewricht helaas het geval is - bijkans fascistische angsten tegen buitenlanders zien is de kans al veel minder groot dat die huizen bewoond zullen worden. Mensen die in een nieuwbouwhuis gaan wonen vertrekken elders en laten daar een gat achter. "Als ik het maar goed heb" is niet alleen een persoonlijk credo geworden, maar ook een Gemeentelijk.

Dat we daarnaast in een bepaald niet makkelijke tijd leven waarin het heel moeilijk is om je huis te verkopen of als beginnende koper iets te vinden wat je kunt betalen is een weliswaar vrijwel zeker tijdelijke situatie, maar hij ligt er nu wel.

Wat houdt dat in voor nieuwbouwplannen? Wel, dat je die mogelijk wel helemaal niet moet opstarten, of als je ze hebt opgestart je dan even pas op de plaats moet maken en een tactiek zou moeten ontwikkelen om de rentekosten van de aangekochte landjes te drukken en er eventueel zelfs een andere bestemming voor te vinden. Dat er ruig is gespeculeerd door ambtenaren met het geld van het volk is al jaren bekend. Velen hebben hiervoor gewaarschuwd maar men wilde niet luisteren. Nu pakt het inderdaad ongunstig uit. Ja, leuk, we hadden gelijk, maar dat is maar een korte lol. Wat moeten we nu dan?

In mijn vak heb je het fenomeen "damage control" - maatregelen nemen om de verliezen te beperken. Het is nu tijd voor die damage control. Onderdeel daarvan is het blokkeren van nieuwe bouwplannen. Renoveren en aandacht voor sociale woningbouw. Daarnaast zou de landelijke of provinciale overheid de zaak goed moeten coördineren. Om van Gemeentes te verwachten dat ze samen gaan werken en het samen op gaan lossen is een utopie: iedere Gemeente is gewend voor zichzelf te zorgen en heeft het moeilijk over de eigen grenzen te denken. Zeker in een kleine gemeente als Slochteren merk je dat dagelijks: het credo is "als wij het maar goed hebben". Dat onze bouwplannen leiden tot onheil en leegstand elders lijkt de besturen niets te kunnen schelen.

Helaas, landelijke coördinatie is ook al tegen de tijdsgeest, die juist afdwingt dat Gemeenten een grotere rol gaan krijgen. Dat is een goede zaak als je het bestuur dicht bij de burger wilt krijgen, maar een beroerde zaak als dat uitloopt in kinnesinne en "marktwerking" tussen Gemeentes. In kleine gemeentes zoals ons goede Slochteren gaat dat onherroepelijk leiden tot handhaving van de oude filosofietjes: "meneer, het is nog nooit gebeurd dat we een huis bouwden en er kwam dan vervolgens niemand in wonen, dus is bouwen DE manier om de bevolking op peil te houden". Onzin, maar de aannemers en projectontwikkelaar zijn al gewend om te bouwen voor leegstand, zo lang zij hun centen maar krijgen is het hen best. En ambtenaren die speculeren met het geld van het volk hoeven niet bang te zijn te worden ontslagen, laat staan dat ze failliet zouden gaan of in het gevang zouden worden gezet. Risicoloos ondernemen met je kop in het zand leidt in dit geval tot nog meer schulden bij het volk. Die we dan uiteindelijk maar weer terug moeten verdienen met bezuinigingen op onderwijs, openbaar vervoer en de zorg. Een duivelse cirkel.

In ons goede Slochteren moeten we leren leven met de realiteit: Meerstad zou best eens grotendeels een Groninger aangelegenheid kunnen worden. Hoe anders gaan we voorkomen dat elke Slochterenaar voor duizenden guldens aan rentelasten zou moeten ophoesten? In ieder geval: niet nog meer bouwen, en zeker niet in de open buitengebieden.

Tenslotte: de Raad heeft inmiddels besloten om opnieuw alle geluiden van tegenstanders te negeren en te gaan bouwen aan de Veenlaan. De al aangekochte landerijen moeten immers koste wat kost "rendabel" worden gemaakt. Steeds weer wordt gezegd dat het niet het volk is maar dat het maar ene paar mensen zijn die tegen deze bouwplannen zijn. Dat wordt vooral gezegd door die partijen die al lang niet meer tussen dat volk staan en die in achterkamertjes hun filosofietjes dichten. Aan hen zou ik willen meegeven eens te gaan praten met de mensen. De honderden handtekeningen en ingevulde enquêtes laten helder zien dat het overgrote deel van het volk niet wil dat er wordt gebouwd aan "zijlinten". Deze mensen een rad voor ogen draaien door te beloven dat er wel betere tijden met veel meer bewoners gaan komen en dat dit leidt tot meer levensgeluk voor de inwoners is in mijn ogen misdadig. Het spreekt vanzelf dat de tegenstanders er alles aan gaan doen om deze rare vertoning alsnog te stoppen.